O Žižkovi po smrti.

(Korespondenční kapitola ze rozmanitého spisu "Jan Žižka", který vydal bohatý a důjepsný turkolog, Václav V. Tomek, pravý vydal sb. Mikulášem J. Otto v Praze.)

(Dokončení.)

Teta Anna snad se živobytí Žižkova přebývala při něm, a po jeho smrti při Jaroslavovi; když pak i Jaroslav přišel o život, uchýlila se po některém čase do Prahy, kdež sviášlě od r. 1429 obec novoměstská pevným přátelstvím se sdružovala s bratrstvem někdy Žižkovým, který se tehdy nazývalo Sirotčím. Čte se v knize novoměstské zápis dne 8. prosince roku 1429, kterým konšelé a obec města toho darovali jí, "paní Anně tetě někdy slovutného Jana Žižky dům s městištěm v ulici Křižanově, ležící mezi domem Sigmunda mydláře a pivovárem Křižanovým," patrně ku prokázání vděčnosti za záslahy Žižkovy pro obranu vlasti a sviášlě měst pražských. Byl to dům v nynější ulici Panské, stojící krom dvou jiných na místě nynějšího kostela Piaristů (č. 892) prostřed nich. Obec novoměstská byla jej nejspíš zabavila jako tehdáž mnoho jiných domů, jejichž majitelé byli se buď útěkem k nepřátelům před obležením Prahy roku 1420 nebo jiným spůsobem později provinili obci.

Po Anně tetě Žižkově držela ten dům sestra Žižkova Anežka, nepochybně co dědictví po její smrti. Paněvadž se v knize městské nazývá paní Anežkou a ne pannou, musíme souditi, že byla někdy provdaná a tehdáž nepochybně již vdovou. Proti ní zdvihl při o ten dům Janek kožešník, syn někdy Jindřicha pulíře, jakožto o dům otcovský, jehož navrácení sobě žádal. Bylo to roku 1434 po osudné porážce bratrstev ve bitvě u Lipan, před kterou krátce Nové město pražské, jakožto s bratrstvy spolčené, bylo dobyto a podmaněno Staroměstským, kteří jím odtud vládli po dvě léta konšely z jich moci dosazenými. Pod touto vládou panoval duch paměti na zásluhy Žižkovy nepříznivý. Konšelé, před jichž soudem paní Anežka, prý pro jiné důležité zaměstnání, dala se zastupovati dvěma přátely svými ze sousedstva, Jírou Pernkrabím a Matějem tandlířem jednookým, dali Jankovi kožešníkovi za právo, aby se v dům zase uvázal, dne 13. listopadu toho roku.

O příbuzenstvu Žižkovu jest toto zpráva poslední. Ukázali jsme již na předě, že aspoň roku 1441 a bezpochyby dávno před tím rod bitě Žižkovo Trocnov nacházelo se již v rukou cizích majitelů. Tak pak bylo i s hradem jeho Kalichem za Litoměřicí, nevíme určitě od kterého času, ale snad asi od smrti bratra jeho Jaroslava. Komu se právem dostal, není známo; ale za posledního času války husitské stal se sídlem loupežníků, kteří se ho zmocnili. Když pak konečně císař Sigmund přijat byl za krále, vykoupil jej v měsíci březnu roku 1437 od právního majitele, aby byl zbořen, poněvadž prý nebylo ke hradu tomu dostatečných důchodů, aby mohl býti náležitě osazen. Vidíte z toho, že se Žižkovi při vystavení hradu toho nejednalo o opatření sobě velikého bohatství, než jen o skrovné sídlo.

Žižka byl vytržen z vůdcovské činnosti své zrovna, když se zdálo, že se byl o veliký krok přiblížil k dosažení hlavních záměrů svých. Od počátku byl on hlavním protivníkem krále Sigmunda, ve kterém se nemýlil, nevěře nikdy, že by s ním bylo možné upřímné narovnání bez újmy snah náboženských, jichž vítězství bylo mu nezvratným cílem všeho jeho úsilí. Jakožto muž, hledící vždy k zachování státního pořádku, nepřítel nerozumného bezvládí, usiloval rovněž od počátku o zřízení nové vlády na místě svrženého panovníka, a to vlády královské, toliko pod panovníkem jiného rodu. Naděje na obdržení nového krále z Polska nebo Litvy byly po dosti dlouhém jednání o to přetrženy; ale obnovily se zas druhým příchodem Sigmunda Korybutoviče do země. Kníže Sigmund byl sice přišel, povolán jsa od strany, s kterou se Žižka tehdáž nacházel v nepřátelství; ale nepřátelství toto nepocházelo z osobní zášti mezi Žižkou a knížetem, a tudy mír, jejž Žižka s Pražany a pány zavřel sprva s nechutí a nedůvěrou, mohl dobře vésti k obnovení předešlé vroucné přízně, ve které byl Žižka Sigmundovi Korybutoviči "otcem" a kníže jemu "panem synem". Když kníže, táhna se Žižkou do Moravy, vypovídal válku králi Sigmundovi a vévodovi Albrechtovi co "králi českým pokládaný a volený", spoléhal nejspíš na dobrý poměr svůj k Žižkovi, že mu bude nápomocen ku skutečnému dosažení království. Žižka byl by mu mohl nyní prospěti snáze než za prvního jeho vladařství, stoje v čele nového samostatného bratrstva, které mu bylo cele oddáno, vedle čehož přátelství se starším bratrstvem táborským uměl dobře zachovati. Páni pod obojí a Pražané stáli bezmoc na prvním místě při Sigmundovi Korybutoviči, a strana pod jednou nacházela se po šmírách sdiických ve stavu málomocnosti, že snad byla by mohla za nedlouho přece konečně býti přinucena odříci se krále Sigmunda. Kdyby byl Žižka sestal živ a s velikým vojskem, kterému tehdáž velel, vytrhnul Moravu zapoň v podobné míře jak dotud Čechy s moci Sigmunda i Albrechta, bylo by snadno mohlo přijíti k opětnému spojenému sněmu Čech a Moravy jako před třemi lety v Čáslavi, na kterém by Sigmund Korybutovič mohl od obou zemí přijat býti korunovaně za krále.

Smrtí Žižkovou bylo to zmařeno. Tažením do Moravy bez něho předsevzatým byla strana pod obojí v zemi této sice znamenitě sestlena, ale převahy v ní ani tehdy nenabyla, a v Čechách změnilo se postavení stran znovu. Stupenci Sigmunda Korybutoviče, páni strany pod obojí hleděli znovu zase méně ke hlavnímu cíli povstání národu českého, a oddali se více nechuti své proti bratrstvům, doufajíce spíše potlačiti je po smrti mohutného jich vůdce. Přišlo opět k domácí válce, ve které Sigmund Korybutovič stál na straně nepřátel bratrstev; ale bratrstva zvítězila; i ač se stalo smíření, doba, ve které byl by Sigmund mohl získati vrátí, aby se stal králem se svolením jich, minula; nedůvěra jich k němu nedala se již snadně přemoci. Kníže přestal se již nazývati králem voleným, jsa toliko hlavou strany pražské pod obojí. Některý čas pokoušel se asi podobně jako prvé král polský Vladislav srovnati Čechy s králem Sigmundem; potom zkusiv na ten čas nemožnost toho, dal se u vyjednávání s papežem Martinem V., opíraje se o nejpoddanější živly ve straně pod obojí v naději, že by se splněním žádostí jejich mohlo dosáhnouti navrácení Čechů ku poslušenství církve římské, a zdařením toho že by asi jemu pominutím krále Sigmunda mohla připadnouti koruna česká. Tím však odvrátil stranu opravdovějších pod obojí od sebe, a musil Čechy konečně opustiti.

Záměr Žižkův, aby sjednal Čechům krále a spořádanou vládu zemskou, pod kterou by mohli s větším úvazem bojovati proti nepřátelům svých snah náboženských, byl pádem Sigmunda Korybutoviče zmařen a nenalezla se více cesta jiná k dosažení téhož účelu. Zvláštní bratrstvo, které byl Žižka střídil, odštěpiv se od Táborů a sdruživ se s menším někdejším bratrstvem Orebským, zachovalo se i po jeho smrti, a nabylo jako i bratrstvo táborské vítězstvími nad pány a Pražany ještě i většího rozšíření než za jeho života. V zármutku ze ztráty svého vůdce nazývali se bratřími Sirotky. Byla to strana v náboženství mnohem mírnější než Táboři, která následujíc v tom právě Žižku, držela prostředek mezi Tábory a Pražskou stranou pod obojí, a usnadnila tím později velmi podstatně zavření smluv mezi Čechy a koncilem basilejským; naproti tomu v příčině krále Sigmunda zůstávala při nedůvěře k němu jako při odkazu po Žižkovi. Bratrstvo Sirotčí nedovedlo však jako Žižka sám zachovati nejvyšší řízení věcí českých v rukou svých, nýbrž záhy předstiženo jest v tom od staršího bratrstva táborského, které mělo vždy nejvýtečnější polní hejtmany školy Žižkovy nad sebou. Z těch vynikl po čase nade všecky jiné kněz Prokop Holý. Žádný jiný nevyrovnal se Žižkovi v té míře, jako on v důmyslu válečném; vedením jeho Čechové majíce zákład a návod od Žižky, dali nepřátelům svým pocítiti ve větší míře, než Žižkovi za jeho času bylo možné, důraz zbraní svých jak odvržením nových útoků od hranic svých, tak zbavením všech zemí okolních, až přinutili je k uznání potřeby smíru. Kněz Prokop byl však rozhodný hajitel zásad a novot táborských ve věcech náboženství, které srovnání s církví obecnou stěžovaly, a rozeznávaje se v tom podstatně od Žižky, zase v důsledném zamítání Sigmunda, aby nikdy více neměli býti králem českým jeho nenásledovat, nýbrž velmi brzy naklňoval se k vyjednávání s ním v naději klamné, že by se přijetím za krále dal pohnouti k upuštění od pevného spolku svého s autoritami církevními. Tudy přišlo konečně k vyjednávání koncilem basilejským i s císařem Sigmundem zároveň.

Ale kněz Prokop také v jiné věci odchýlil se od zásad Žižkových. Přese všecko zdivočení bojovníků ve vojskách bratrských, které pocházelo jednak z krutosti války a protivníky neméně krve žíznivými, jednak z fanatismu novotářského, pobádaného nejvíce od kněží, dovedl Žižka tvrdou kázní vojenskou zachovati ve vojště svém jistou jednosvornost ve smýšlení, nedopouštějící vedení války pouze pro loupež. Po jeho smrti přimísili se ku polním vojskům Táborů i Sirotků živlové rozliční, vábení pouze příležitostí ku kořisťování; čímž stávala se vojska tato směsicí loupežných drábů, kteří byli své vlastní zemi obtíží. Když se řádění jich stalo obyvatelstvu po pokoji toužícímu nesnesitelné, vzchopilo se již mezi vyjednáváním s koncilem a s císařem Sigmundem ještě jednou panstvo ku pokusu o přemožení bratrstev a pokus ten podařil se vítězstvím nad vojsky bratrskými v bitvě u Lipan [1434] které však bylo dobyto povážlivým užitím pomoci od strany pod jednou. Vítězstvím tak dobytým zbavila se strana pod obojí velké části posavadní síly své; protivníci její, zvláště domácí, pozbyli poněkud svého posavadního strachu a koncilium basilejské, spoléhajíc se na to, utvrdilo se více než před tím v neustupnosti k žádostem českým. Tu se konečně došlo narovnání lichého kompaktaty basilejskými, smlouvou neupřímně míněnou od koncilia, zaručenou císařem Sigmundem, který se však podtají hned napřed zavázal koncilii, slova svého Čechům nezdržeti a když na základě umluv těch konečně přijat byl za krále, pomáhal všemožně ke zvrácení všeho, na čem strana pod obojí měla zakládati svou budoucnost.

Události, které následovaly po smrti Žižky, měly neméně vlivu než vlastní jeho skutkové na pověst, která se o něm dostala potomním, a netoliko události tuto povšechně dotčené, nýbrž dějiny celých dvou století, které po něm následovaly. Pověst jeho přirozeně byla jiná při následovnících a jiná při protivnících věci, o kterou se zasazoval za svého života. Že naň Sirotci i také Táboři vzpomínali vždy s nadšením, samo sebou se rozumělo; ale také současní spisovatelé, kteří se znali k straně pražské přijímajících pod obojí, mluvili o něm s úctou a s láskou. Uvedli jsme již jinde slova Vavřince z Březové, který znav Žižku osobně, nazývá jej horlitelem pro zákon boží obzvláštním. Podobně skladatelé tak zvaných Starých letopisů českých, současní neb aspoň velmi blízcí věku Žižkova, jmenují jej věrným sluhou božím, s nímž bůh vždy byl, jenž v pomoc boží důvěřoval, jenž v posledních okamženích svých bohu milému se poroučel; a výpovědi ty znamenitě srovnávají se se spůsobem psaní v listech Žižkových, ač v počtu velmi skrovném zachovaných, ježto všude výrazy zbožnosti a oddanosti ve vůli boží opływají. Ve spisech souvěkých strany protivné nazýván bývá ovšem zase katem, sloučincem velikým, zrádcem vytlepeným.

Rozdílnost tato v posuzování Žižky spatřuje se také při spisovatelích potomních dvou století. Na straně přijímajících pod obojí a potomních stoupencích protestantství zůstává Žižka vždy v paměti vděčné. Spisovatel kroniky o Žižkovi z polovice 16. století shledává v něm rytíře "z boží milosti" poslaného k boji a protivníky svátosti pod obojí. Bohuslav Bílejovský [1532] kněz staré víry přijímajících pod obojí, píše o něm co o "znamenitém bojovníku božím, jehožto pověst rozhlášena jest do mnohých a dalekých krajin světa a trvá až podnes a bude i potom." Podobně Martin Kuthen ze Sprimsberka [1537], Prokop Lupáč z Hlavačova [1584], Zachariáš Theonald [1609], Mikuláš Dačický [1628], Pavel Stránský [1634] vesměs o něm mluví s vážností; v témž pak duchu byl od ctitelů Žižkových v 16. století hrob jeho v Čáslavi ozdoben mnohými oslavnými nápisy ve verších latinských.

Mezi spisovateli katolickými vedl přední slovo proti Žižkovi papež Pius II. čili Aeneas Sylvius [1458]. Od něho ponejprv všecko, co se v křuté válce náboženské po smrti krále Václava IV. dálo hrozného, všecko krveprolití, všecko rouhání, všecko rušení veřejného pořádku, přičteno jest Žižkovi, jako by on všeho býval původcem; ze stanoviště pak takového zosobňování v něm všeho zhoubného nazývá jej loupežníkem dychtivým, nešlechetníkem, rouhačem, každého sloučinu schopným, ano příšerou ohavnou, strašlivou, ukrutnou, kterou, když ruka lidská nedovedla skolíti, prst boží konečně shubil. U něho ovšem našla víru povídačka nevkusná, bezpochyby někde v cizině smyšlená, že prý Žižka, když na smrtelné posteli tázán byl od svých, kde by si přál pohřbu, kázal, aby tělo jeho z kůže svlečené dáno bylo ptákům a šelmám k snědení, kůži aby potáhli buben a jím v bojích strašili nepřátely.

Líčení Aeneáše Sylvia bylo vzorem, jejž následovali pozdější spisovatelé katoličtí, Cochlaeus [1546], Dubravius [1552], Boregk [1587], Kapihorský [1630], ovšem i Pešina [1663], Kořínek [1675], Balbin [1677], Beckovský [1700] a jiní. Toliko vojenská sláva Žižkova byla s obdivením uznávána od přátel i nepřátel. Shledáváno porovnáváním s dějinami Řeků, Židů i Latinníků, že nebylo u nich vůdce, kterému by se Žižka nevyrovnal, ano jehož by nepředčil. Byl v tom autoritou dože genuenský Jan Baptista de Campofregoso [1479—1483], který ve spise svém "o udatnosti" slávu Žižky co vojevůdce zvláště se zvláštním k slepotě jeho vysoce vynášel a nad Hannibala i Sertoria jej kladl, ježto ti aspoň po jednom oku měli, Žižka však úplně slepý v tolika velkých bitvách pokaždé byl vítězem, nikdy přemožným.

Spůsob, kterým Aeneas Sylvius a následovníci jeho Žižku líčili, opanoval veřejné mínění úplně od času, co vítězstvím císaře Ferdinanda II. na Bílé hoře zjednáno bylo znovu církvi katolické panství v Čechách nad protestantstvím pokleslým; a již dříve než k tomu přišlo, byl jím vzbuzen duch nepřátelský památce Žižkově, který slavnému hrdinovi ani nepřál pokojného odpočinutí ve hrobě jeho. Vypravuje se, ač nedosti hodnověrně, že když císař Ferdinand I. některého času z Vídně jel do Prahy přes Čáslav a ve městě tomto, všed do kostela ku pomodlení se, spatřil palcát nad hrobem Žižkovým visící, tázal se, jakého asi bojovníka českého byl by to hrob; když pak mu řečeno, že tu pohřben Žižka, zhrozil prý se, a pravil: fi! zlá šelma, která i mrtvá po sto let ještě straší živé! a hned prý odešel z kostela a dav zapřáhnouti, odjel z Čáslavi bez meškání, aby tu nemusil zůstati přes noc, jak prvé mínil. Ač pravdivost pověsti té není zaručena, svědčí předce, v jaké nenávisti jmeno Žižkovo bylo v kruzích katolických již před bitvou bělohorskou. Již tehdáž hrob Žižkův v Čáslavi musil být předmětem nenávisti mnohých horlitelů pro starou víru. Když roku 1598 něco lidu valonského na cestě do Uher k válce proti Turkům táhlo skrz Čáslav, dovolil si jeden z nich, vešel do kostela, vzal palcát nad hrobem tím a znečistil hrob nestoudně, aniž jeho se zdá stižen proto trestem jakým. Po bitvě na Bílé hoře musil hrob Žižkův podnesti oltikem za oběť slepému zášti tehdejších vítězů. Získal si u nich záslubu toho tehdější mincmistr na Horách Kutných, pan Vilém z Vřesovic, který hubě jiné památky předešlého času v Hoře Kutné i celém okolí, roku 1622 také hrob slavného vojevůdce v kostele Čáslavském dal sloupci a zkazil.

Teprv za novějšího času, když přešly doby slepé nesnášelivosti náboženské, lze jest hle ši na Žižku se stanoviště méně předpojatého a předvésti jmenovitě národu českému, nyní mnohem jasněji než kdy na svou minulost hledícímu, obraz jednoho nejslavnějších mužů jeho, vyšlichaný od kalu, který jej pokrýv. I po více století bez malování dle zaslužených vidin novověkých, ale dle prosté pravdy, pokud jí možná dostihnouti na základě stávajících pramenů ovšem velice nedostatečných.

Nový krám!

Nové zboží! Nové ceny!

Právě jsem obdržel velikou zásobu stříbrného zboží, šatstva, bot a obuvi, vyprovazeného zboží pro pány i dámy, které když dříve do Crete přivezeno bylo.

Bude k vašemu prospěchu ode mně kupovat, neboť prodávám za hotové levněji než kdokoliv v Saline Co. Přijďte se přesvědčit.

L. Kramer,

New-Yorský lacný krám,

CRETE, NEBRASKA

CHAS. BAND, M. Dr.

Lékárník.

BANDOVA OPERNÍ BUDOVA,

CRETE, - - NEB.

Veliká zásoba nového zboží, materialistického i drogerií, došla mne právě z Chicago, kteréž *mohu* i *budu* prodávati levněji, než v kterékoliv lékárně ve státu koupiti lze. Děkuje mým četným českým přízniveům v Saline Co. za dosavadní přízeň, doufám že udržím si tu samou i na dále správným vždy jednáním. V pádu nemoce poslouží Dr. Band vždy ochotně a přičiní se, by udržel si pověsť svou, že jest nejlepším doktorem ve státu."

Hostinec a stravní dům.

F. JELINKA,

v Crete, - - Neb.

Páni hosté domácí i cestující, strávníci, obslouženi budou co nejlépe v každou dobu. (odšn.)

Nejúpravnější

ČESKÝ HOSTINEC

—v—

CRETE. - - NEB.

jest hostinec

Frant. Neděly,

na Maine Ave., blíže 13. ulice.

Nákladný (zděný) dům, nejskvostnější zařízení, nejlepší nápoje, doutníky atd., dva nejobližnější kulečníky a co nejhlavnější: nejochotnější hostinský. Každý se může o pravdě toho přesvědčit, když navštíví

F. NEDELU.

DO WILBER, NEB.

Český Hostinec

M. B. HOKUF,

jest vždy zásoben dobrým ležákem i všeho druhu lihovinami, doutníky a t. d. Jest též úplně a pohodlně zařízen pro

stravníky a cestujíci,

a hosty přespolní, kteříž v každou dobu nejochotněji pohostěni budou.

Trhy na dobytek

odbývají se před tímto hostincem **každou první sobotu v měsíci.**

Všechny k hojné návštěvě zve, k službám ochotný

9t— **M. B. HOKUF.**

HOSTINEC

Josefa Sestáka

ve Wilber, Neb.

zásoben jest vždy výtečným omahským Metzovým pivem, jakož i nejlepšími likéry a doutníky. Všem mým přátelům a známým kteří mne návštěvou svou poctí, posloužím ochotně. K hojné návštěvě zve uctivě

Josef Sesták.

Přes Baltimore.

Kdokoli chce vlasť přeje si navštíviti, a nebo z Čech povolati bodla za sebou přátelé a rodinu, měl by k přepravě použíti skvostných nových, krásných, trojmotorových parníků

Sev. němec. Lloydu.

S parníkami Severo-německého Lloydu přepraveno do konce roku 1899 přes 700,00 osob.

Následující jsou parníky společnosti tato:

	Ton.	Kapitán.
Braunschweig,	3100	Underbeck,
Nurnberg,	3100	Jacobs,
Leipzig,	2500	Hoffmann,
Ohio,	2500	Meyer,
Berlin,	2500	Lamer,
Baltimore,	2500	De Lemon,

plují pravidelně každých čtyřicet dní mezi

Bremen a Baltimore

a převážejí cestující za následující ceny:

Z Baltimore do Brém

V mezipalubí $ 28.00, papírů

Dítky od 1. do 10. let polovičkou.

Z Brém do Baltimore

Mezipalubí $ 28.00, papírů.

Dítě od 1 do 10 let polovičkou. Kojenci $ 3.

Lístky tam i nazpět jevují.

Kdožkoli chce přátele z Čech za sebou povolati, může koupiti jízdní lístky u nížepsaných jednatelů pro celou cestu z Čech až do Omahy za následující nízké ceny:

Z Prahy do Omahy	$ 57.25
" Berouna "	57.75
" České Třebové "	59.25
" Podmokli "	54.50
" Budějovic "	58.50
" Čáslavy "	57.45
" Chlumce "	57.00
" Chotěboře "	56.00
" Choceň "	59.00
" Chrudima "	57.25
" Chebu "	55.50
" Jičína "	56.50
" Hlinska "	57.75
" Hořic "	56.00
" Hostovic "	57.50
" Josefova "	56.00
" Mladé Boleslavy "	56.75
" Klatov "	57.50
" Králové Hradce "	56.25
" Kolína "	57.00
" Chomutova "	56.25
" Kralup "	57.00
" Kutné Hory "	57.25
" Lysé "	56.50
" Mělníka "	56.25
" Mirovic "	59.50
" Náchoda "	56.25
" Nepomuku "	57.25
" Nymburku "	56.75
" Páky "	55.75
" Pardubic "	57.00
" Plzně "	57.00
" Písku "	58.00
" Poděbrad "	57.00
" Příbrami "	59.25
" Rakovníka "	58.00
" Žatce "	56.25
" Skalice "	56.25
" Strakonic "	56.00
" Tábora "	58.75
" Teplic "	55.50
" Turnova "	58.25
" Vejhybky "	57.50
" Veselí "	59.00
" Vodňan "	58.25
" Votic "	58.25

☞ Tyto samé ceny dopravní platí pro **Sioux City, Iowa.**

Do **St. Paul** Minn. o 50 centů více.

" **Lincoln.** Neb. o $ 1.40 centů více.

" **Yankton.** Dak. o $ 2 více.

Doprava děje se:

Z Čech do Bremen

po dráze v den (Úterý (ne ve čtvrtá.)

Z Bremen do Baltimore

po parnících Sev. němec. Lloydu [přímo].

Z Baltimore do Nebraska

po přímé dráze (přes Chicago).

Na přístavišti parolodí Severo-německého Lloydu v Baltimore nalezá se zároveň nádraží dráhy **Baltimore & Ohio**, která dopravuje vystěhovalce na západ za ceny levnější, než kterékoli jiná společnost v New Yorku a Philadelphii.

Přiznali-li parník uzavře se nádraží všem nepřaloučím sem lidem, aby vystěhovalci nepadli do rukou všelikým nesvědomitým vydřiduchům, jako se bohužel zhusta na jiných přístavištích děje.

Bližší zprávy podá každému generální jednatelství:

A. Schumacher & Co.

5 So. GAY Street,

Baltimore, Maryland.

V Omaha:

Aug. Weis, roh Douglas a 13. ul.

V Lincoln, Neb.

Ziemer, Ticket Agent.

V St. Paul, Minn.

German American Bank.

V Yankton, Dak.

A. Schandein.

V Chicagu.

H. Claussenius & Co